

VERMOMD ALS ARABIER kwam ik in Tokio aan.

In de aankomsthal van de luchthaven stond een klein ontvangstcomité van de universiteit me op te wachten, hoewel het al middernacht was geweest. Een van de Japanse docenten, kennelijk de grote baas van het stel, groette me als eerste, in het Arabisch, en ik glimlachte alleen maar, beleefd en een beetje dommig. Een meisje – vermoedelijk de assistente van de baas, of een postdoctorale studente – dat een wit mondkapje droeg en sandalen met zulke dunne bandjes dat het leek of ze op blote voeten liep, knikte me aan één stuk door toe zonder een woord te zeggen. Een andere docent heette me in gebrekkig Spaans welkom in Japan. Een van zijn jongere collega's schudde me de hand en bleef die vasthouden, terwijl hij me in het Engels uitlegde dat de officiële chauffeur van de faculteit me zo dadelijk naar mijn hotel zou brengen, zodat ik een beetje kon uitrusten voor het evenement van de volgende ochtend. De chauffeur, een gedrongen grijsaard, droeg een chauffeursuniform. Zodra ik mijn hand terug had en iedereen in het Engels had bedankt, nam ik afscheid, waarbij ik net zo diep boog als zij, en ging

de gedrongen grijsaard achterna, die al voor me uit liep op het trottoir, met nerveuze passen onder een lichte motregen.

In een wip waren we bij het hotel, dat ook nog eens op een steenworp afstand van de universiteit lag. Tenminste, dat meende ik de chauffeur te horen zeggen, maar zijn Engels was nog slechter dan mijn Arabisch, dat hooguit uit vier, vijf woorden bestond. Ik meende hem ook te horen zeggen dat dat deel van Tokio bekendstond om zijn hoeren of om zijn kersenbomen, dat was me niet helemaal duidelijk en ik durfde het hem niet te vragen. Hij parkeerde de auto voor het hotel en stapte uit terwijl hij de motor liet draaien, ging op een holletje de kofferbak openmaken, zette mijn bagage bij de ingang (dat deed hij allemaal, zo kwam het me voor, met de vertwijfeling van een man die bijna in zijn broek plast) en vertrok na het mompelen van een paar woorden, als afscheid of als waarschuwing.

Ik bleef achter op het trottoir, een beetje beduusd maar blij om daar te zijn, tussen de schreeuwerige lichtjes van het middernachtelijke Japan. De regen was opgehouden. Het zwarte asfalt glom met een neonglans. De hemel was een reusachtig gewelf van witte wolken. Ik bedacht dat het me goed zou doen om een ommetje te maken voor ik naar mijn kamer ging. Een sigaret te roken. De benen te strekken. De geur van jasmijn op te snuiven in de nog zoele nacht. Maar ik was bang voor de hoeren.